Herois sense capa

Perdoneu, ho he d'escriure. Dies previs a l'1 d'octubre. Nervis. Veus pel Twitter que a les escoles de tota Catalunya la gent s'està organitzant. Veiem cartells de trobades i festes varies. Creativitat. Tots ells amb una o dues nits de vivac, ves per on.

Merda! Que nosaltres no votem en una escola! No hi ha AMPA! Ens toca a la meva estimada Biblioteca Gabriel Ferrater, que estarà oberta fins dissabte a les set de la tarda amb els serveis habituals. Dijous m'hi passo per la tarda per fer-hi una ullada. Miro de preguntar tímidament i amb complicitat si 'algú' sap alguna cosa. Pico l'ullet, però no funciona. Què innocent que sóc. Res de res. Nervis.

Divendres al vespre-nit amb la biblioteca tancada, ens acostem i ens trobem a la directora a la porta. Tornem a preguntar. Res de res. Nervis.

Dissabte al matí. Mirem per la xarxa si hi ha alguna cosa. Potser no tenim gaire traça amb internet. Res de res. Nervis infinits. Sembla que tots els col·legis quedaran protegits, menys el nostre... Uf!

No sé com, però començo a preparar-me la motxilla amb el sac. Busco la màrfega, comprem alguna cosa al súper. Nervis.

Dissabte al migdia rebo un missatge de la Rosa: 'Jornada Cultural a la Biblioteca Gabriel Ferrater' amb una 'marató de lectura'. Olé, olé i olé! Ja ho tenim! Petons, Rosa!

A un quart de set de la tarda sortim de casa amb la motxilla. La de 32 litres. La de fer esquí de muntanya els cap de setmana. La motxilla de fer 'coses maques'.

Durant els 500 metres i cinc minuts de camí que ens separen de la biblioteca es fa estrany. Creuem terrasses amb gent fent unes birres, també hi ha el 'Petits Camaleons'. Sembla que hi ha un altre món paral·lel. Serà veritat això de la 'marató de lectura'? Ho he vist realment? A pocs metres de la biblioteca ja la cosa canvia. Trobem gent a l'entrada esperant. Hi ha gent que es coneix però hi ha molta gent que no. Motxilles i sacs. Molta gent jove. Alguna parella despistada com nosaltres. Expectativa. Molta complicitat.

La cosa comença a definir-se. Vaig a buscar uns llibres per llegir abans que la biblioteca tanqui el servei de préstec. Finalment trio unes revistes de muntanya. El sempre simpàtic personal de la biblio ens transmet complicitat. Petons!

Finalment la biblioteca tanca la seva activitat pública passades les set. Som força gent, uns 150 potser. Fem una rotllana. Coneguts. Saludats. Veïns. A primer cop d'ull veig Castellers, Arran i coneguts del Club Muntanyenc/Esplai Sarau. Teixit associatiu de Sant Cugat, poca broma. Emoció.

I llavors és quan flipo mandarines: està tot organitzat! TOT! (sí, estic cridant).

Presentacions. Què farem. Com ho farem. Civisme no, el següent. S'ajunten dos grups de Whatsapp en un i ens afegim molta gent. Uns marxaran a casa a dormir i d'altres farem la 'marató de lectura'. Estat de guàrdia. Horaris per demà. Sempre gent a la biblio. Guardem un tresor.

Encara és d'hora. Tertúlia. Fem amics. Gent de visita. Trucades a la família. Preparem un raconet per dormir.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/carta/131112.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Les llums romandran obertes tota la nit, mala sort. Defensar la democràcia és molt cansat. Sopem una amanida d'arròs. Més tertúlia. Joves jugant a cartes, una guitarra, llibres, fotos, Twitter. Tothom mirant el mòbil. Gent de més de 50 anys preguntant a noies de 18 anys 'què han de fer'. Ho he vist. Brutal!

Cap a les 10 de la nit, entren tres persones per la porta, amb presses, amb una 'cosa' gran dintre d'una bossa negra. Aquesta 'cosa' queda perfectament amagada pels racons de la biblio. La gent calla. Remor de fons. Flaira clandestina. Pell de gallina. Ja la tenim aquí. Complicitat col·lectiva. Record per la vida.

Cap a les dotze mirem de dormir una mica. Innocents! Ens estirem sota els CD de música clàssica. No he trobat la màrfega bona, la inflable d'aire, les presses. El terra està dur. Vivim a 500 metres i tenim un llit còmode amb un matalàs nou de quatre mesos. Però què estem fent dormint a terra? Ja dins del sac i reflexionem un moment el que està passant. La paraula surrealista es queda curta. Les llums obertes. L'interruptor no l'hem trobat. De fet, estem de 'marató de lectura', no ho podem oblidar. Gent jove xerrant fins les dues de la matinada. D'altres de guàrdia xerrant i fumant a la porta del carrer.

Cap a un quart de quatre vénen els mossos. Part de la gent s'aixeca i va cap a la porta. Vaig en calçotets, però són els 'macos', tot controlat. Molta gent segueix dormint. Els mossos diuen el que han de dir, i els guardians de la porta fan el mateix. Bona nit i tapa't.

Abans de les cinc hi ha gent que arriba. Cabells mullats i olor a desodorant. Una muntanya d'esmorzar variat va creixent. Pantalons, pipí i recollim. Menjo un donut -val, dos... fa anys que no menjava un Donut i està bo!-. Algú ha portat una cafetera de casa. Són les sis del matí de diumenge però avui no anem a esquiar amb el Muntanyenc. A les set queda tot net i recollit. Per flipar. Tots a l'exterior, que s'ha de preparar la mesa.

Ens preparem i repassem la situació. Esperem els mossos. Tic-tac, tic-tac... Tenim una visió força bona de l'entrada i el carrer està tallat pel 'Petits camaleons'. Apareix una noia corrent de lluny. Amb estil i decidida. Caram, si és la Conesa! S'obre pas entre la gent amb aplaudiments, entra a la biblio, salutacions i surt de la mateixa manera entre crits d'agraïments. Gràcies!

Arriben dos Mossos a càmera lenta. Com un exercit ens arrepleguem a la porta. Sembla assajat, però no. Nervis. Som força gent i reconforta. Reconforta molt! Les Mossos diuen quelcom que no arribo a escoltar. Aplaudiments i càntics.

Ja són les nou del matí. Dia de Referèndum. Referèndum vinculant, diuen, el Referèndum de la meva vida. En un minut surt un noi cridant amb el puny alçat i somriure de vida. Ha votat!

'No se podrá votar', deien alguns...

El que va passar després, ja és més públic, però no per això menys heroic.

Un dia llarg. Cansat. Molt, però molt emocionat. Molt, però molt trist.

He conegut molta gent amb la que es pot fer un país nou, que no serà el millor, ni tampoc el pitjor, però serà el meu. Herois sense capa, els meus veïns.

Seguim!

ERNEST VIDAL - @GringoSkiador

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/carta/131112.html

Copyright 2024 Cugat.cat